

יום השלושים
של חניכנו וחברנו
אפרים שרעבי ז"ל
שנפל בקרבות סיני

* *

לציפי בכאב

*

" הנאהבים והנעמים בחייהם ובמותם לא נפרדו".

לא לַבְּכוֹת, לא להספיד בא אני היום. דומה, כי כל אותן מלים שגורות לא יכירם מקומם פה. רוצה אני פשוט לספר סיפור מופלא - מעשה ברעות עמוקה, בידידות שאף המוות לא חצץ בעדה.

כה שונים היו שניהם. הראשון אדום הבלורית ומנומש הפנים, שפרה עליו ילדותו, חיק משפחה אוהבת, צמיחה בטוחה ומושרשת בקרקע הבית הקיבוצי השופע כל טוב. אמון על טיפול ודאגה, אהוב על חבריו הרבים - גדל והיה לעלם חמודות עליז ומלא חיים. ואילו השני, שחור הבלורית, התאכזר אליו הגורל. ילדות אומללה בסמטא מרופשת של שכונת עוני, דלות ומחסור. עודו ילד קטן ומתה עליו אמו. אם חורגת ירשה מקומה והנער למוד הסבל נאלץ לעזוב ביתו. החלו הנדודים ממוסד למוסד, תחת שבט נוגש של "מחנכים" ערלי לב, תחת תגרת ידם המתמדת של נערים גדולים, המראים לו נחת אגרופם בכל הזדמנות. בג'ונגל החיים של "כל דאלים גבר", במצב של רעב למחצה, כשארובה טובה ובגד נאה ויד מלטפת הם בגדר חלום בלבד - עבדה עליו ראשית התבגרותו.

לעת זו פגשתיו לראשונה. נער צנום, רציני, קודר עד לאימה ורק עיניו השחורות והנאות מבריקות כנגדך ומספרות לך על נפש רגישה וסוערת. לא קל היה לרכוש את אמונו, לדובב אותו. לקח מר לימדוהו החיים - כל אדם אויב הוא. סגור היה, שתקן ואף צל חיוך לא עלה על שפתיו. תוהה הייתי, כיצד לא השתחיתוהו החיים כיצד לא הורידוהו מדרך הישר, הרי גדולים וחזקים ממנו לא עמדו בזאת. והוא, כאילו צרפוהו היסורים, כאילו זכך אותו הסבל. ישר עד כדי נוקשות, גאה ועניו גם יחד.

וכאן בשדות המשק נפגשו השניים... לאטה צמחה הידידות. צמחה והעמיקה שורש. למד אדום הבלורית לכבד את רעהו, מסירותו וחריצותו. לחבבו על צניעותו וכנותו הפנימית אף לרסנו בעת צורך. ואילו שחור הבלורית, לראשונה בחייו מצא חבר של ממש, אהב את חברו והעריצו באותו רגש חזק וחם של אהבה ראשונה. נדמה, כאילו ריפא לנפשו הפצועה. חיוך דק החל לעלות על שפתיו אף קול שיר ושמחת חיים.

גדלו השניים והיו לחברים במשק ובאה עתם להצטרף לשורות הלוחמים. נפרדו דרכיהם וליחידות שונות הלכו. אך בכל שעת כושר היו באים לביתם וכשפגשתי אחד מהם היתה שאלתו הראשונה: היבוא גם הוא? השלום לו? ויש שנפגשו, ישבו יחדיו, ספרו חוויות אף טו

חלומות לעתיד, מגורים יחידו, טיולים משותפים.

ראשון נפל אדום הבלורית. לא ידע על-כך רעו וכשנודע לו לעת ערב והוא רחוק - עשה דרכו ברגל, יחידו בחיק הלילה כשמחשבה אחת מלותהו - אולי יספיק לגמול לרעו חסד אחרון.

לעת זו פגשתיו לאחרונה. עייף היה, עצוב ודומם נכנס לחדרי וישב. ואז, לראשונה נפתח סגור פיו. זמן רב ישבתי והאזנתי. לראשונה נגול לפני כל סיפור הילדות הגזולה, הרעות הגדולה ואף על העתיד דיבר. על עבודה בשדה, על נערה שאוהב הוא, על רצונו לבנות פה את ביתו. וכשיצא והיה זה כבר מאוחר בנשף לאט: "עוד שלושה חודשים". והנה נפל גם הוא.

ואם יש אי בעולם מקום בו נשמות גדולות נפגשות, דומה אראה השניים, אדום הבלורית בצחוקו המלא והחם, ושחור הבלורית בחיוכו הדק הצופן רז, כאילו שוחקים למוות - גם אתה, גם אתה לא יכולת לבריתנו,

א כן, אפרים ודני, "נפלאה אהבתכם"...

צביקה זקצר.